

„תבינו, אנחנו מרגישים שמכרו או תנו, הוסיפה אמאל, „ישראל ומצריים יושבים ומדברים עלינו, ולנו אסור להגיד מילה.“

לפתע הופיעה שיירת-מכוניות מכיוון רמאללה, בדרכה ליער אום-צפא. אבנים החלו נמטרות על המכוניות. הן נעצרו לפני המחסומים, נוסעיהן ירדו וניסו לפנות את הכביש. הסטודנטים התקרכו לעבר המכוניות. כחמישה מהם זרקו אבנים. אחרים ניסו להניאם מכך.

„ניסיתי להרגיע את החברה,“ מתנצל סטודנט למינהל-עסקים, „פחדתי שמי-שהו ימות. אבל הם היו עם דמעות בעיניים. אז לא שמו לב בכלל למה שאומר רים להם!“

נוסעי המכוניות, מתנחלים מאנשי גרעין של בני ברית, החלו לירות.

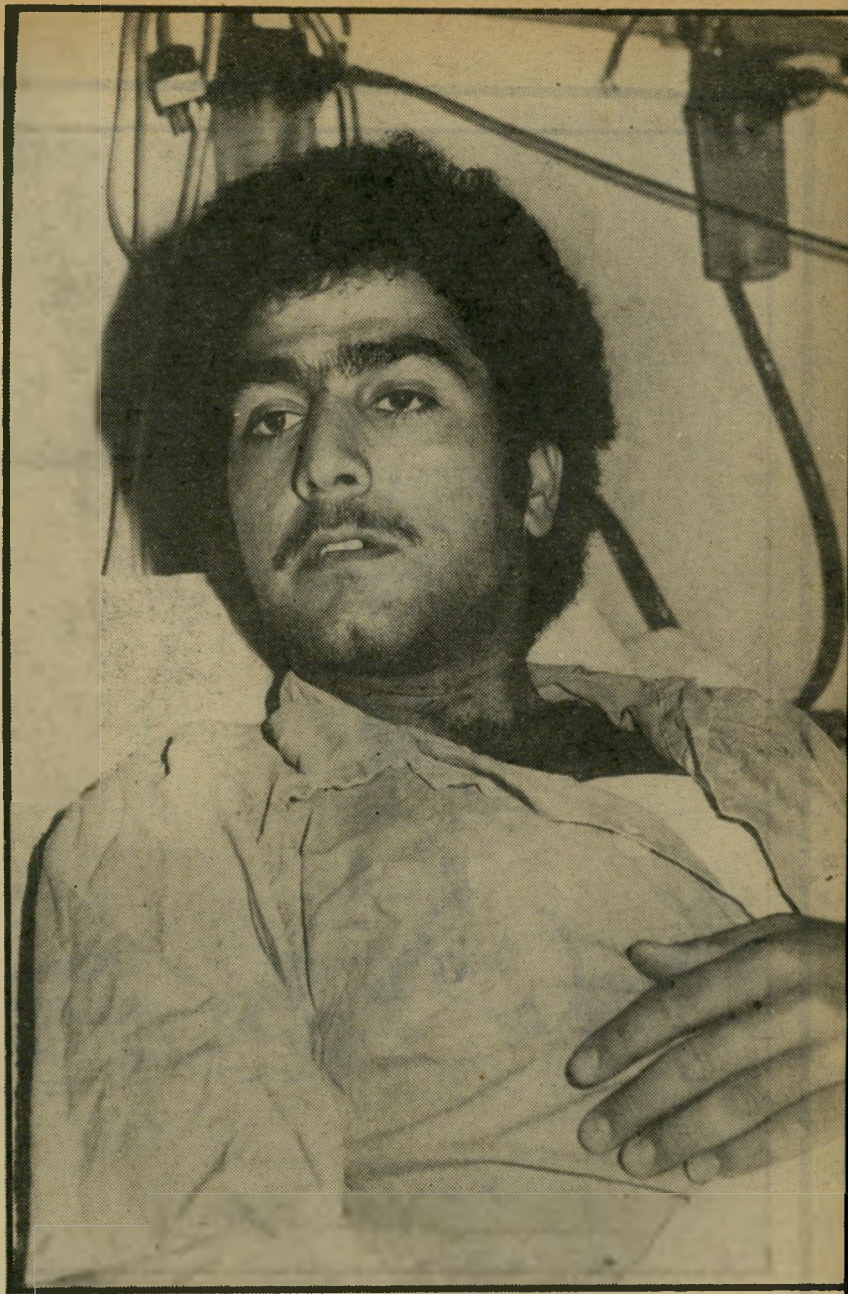
„נשקפה לנו סכנת מוות.“ טען הפרור-פסור עזרה זוהר (ראה מיסגרת). „הוקפנו בחמישים איש ליד המחסום. כדי להחליץ ולהינצל ממוות. היה עלי לירות באוויר!“ הוא לא הסביר מה הטיל עליו אימת-מוות. איש מהמפגינים לא היה חמוש.

לפתע פסקו האבנים והשתרר שקט. סטודנט מקומי נראה שוכב על הארץ, בחזהו פצע מדמם.

סגן-הנשיא, שיצא לחלון כששמע את היריות, התקשר עם המימשל הצבאי וביקש לשלוח צבא, שיפנה הן את הסטודנטים והן את המתנחלים מהמקום. מכור גית פינתה את הפצוע לבית-החולים ב-רמאללה.

שיירת המכוניות, שאנשיה הצליחו לפ-

איש נגד אביו

הצעיר שנורה: ראוד דאוד

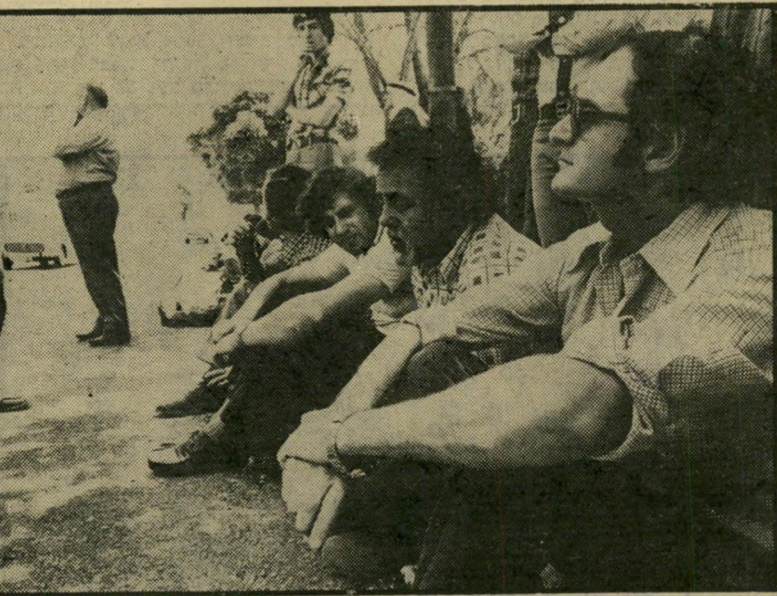
ואת החג שלנו לא נותנים לנו לקיים. בשעה עשר הסתיים השיעור הראשון. התלמידים יצאו לרחבה שלפני בניין בית-הספר. התחילו דיונים. חלק מהתלמידים התכוון לצאת לכיוון רמאללה ולהפגין מול בנייני המימשל-הצבאי. חלק אחר ביקש להרגיע את הרוחות, מחשש שמא תהפוך הפגנה כזו אלימה.

„חשבתי שאם יראו אותנו מול המימשל, יתחילו להביא חיילים. הסטודנטים הערביים והחיילים היהודיים יתחילו להת' חמם אחד על השני, והסוף יהיה כמו בחלחול, לפני חודש וחצי — אנשים ימור“

ר שמונה בבוקר צילצל הפעמון. התחילו בשיעור הראשון.

התלמידים דיברו בלחש. לא התנהלו ויי-כוחים ולא נערכו דיונים קולניים. מיכילת בירזית היתה שקטה, שלא כרגיל. זה היה ביום הרביעי, יום-העצמאות ה-31 למדינת ישראל.

„ההרגשה לא היתה טובה,“ סיפר פא-ריד, סטודנט למדעי-המדינה בן 21, „הרי גשנו שיש יום-עצמאות לכולם. לכל ה' עמים ולכל האנשים, אבל לנו — אין. או' תנו מחייבים לחגוג חגיגות של אחרים,

הכנה שקטה עורכים הסטודנטים והמורים באוניברסיטת בירזית, יום אחד אחרי היריות בבית-טיפוסם. הם יושבים מול ד"ר הנרי ג'קמן, לידו ד"ר יוסוף עבושי.

רוץ את המחסום, נסעה הלאה. שני סטודנטים רשמו את מיספרי המכוניות, שי מחלונותיהן נראו אקדחים יורים. אנשי מיסמר-הגבול הגיעו.

התלמידים פינו את הכביש וישבו ב-מיסדרונות בנייני-האוניברסיטה. קצין ה' מימשל הצבאי פנה לד"ר גבי ברנקי וביי קש לסיים את העימות.

הוחלט שעל הסטודנטים לפנות את שטח הבניין עד השעה 4 אחרי-הצהריים. רוב התלמידים עזבו. מחלקם נלקחו תעודות-הזהות.

סיפר פאזוי בכעס: „זה לא היה הוגן מה שהם עשו. לקחו תעודות מאנשים שהפרצוף שלהם לא מצא חן בעיני החיילים, ללא קריטריונים כל שהם. סתם כך! מה אנחנו? בהמת?“

אותם שלא עזבו עד השעה 4 ביקשו להביע כך את מחאתם נגד שילטונות ישראל, המאפשרים התנחלויות המונעים אפשרות-ביטוי לפלסטינים. הם נעצרו על ידי החיילים ואנשי כוחות-הביטחון. בשעה 5 השתרר שקט במקום.

„לא יודע“

למה“

ר אוד דאוד, הפצוע, הגיע לבית-החור-לים וטופל בידי ד"ר חורי, מנחל המחלקה הכירורגית.

„קיבלנו אותו כחדר-המיון שלנו, הוא דימם והיה מבהול מאד,“ סיפר הרואט, (המשך בעמוד 22)

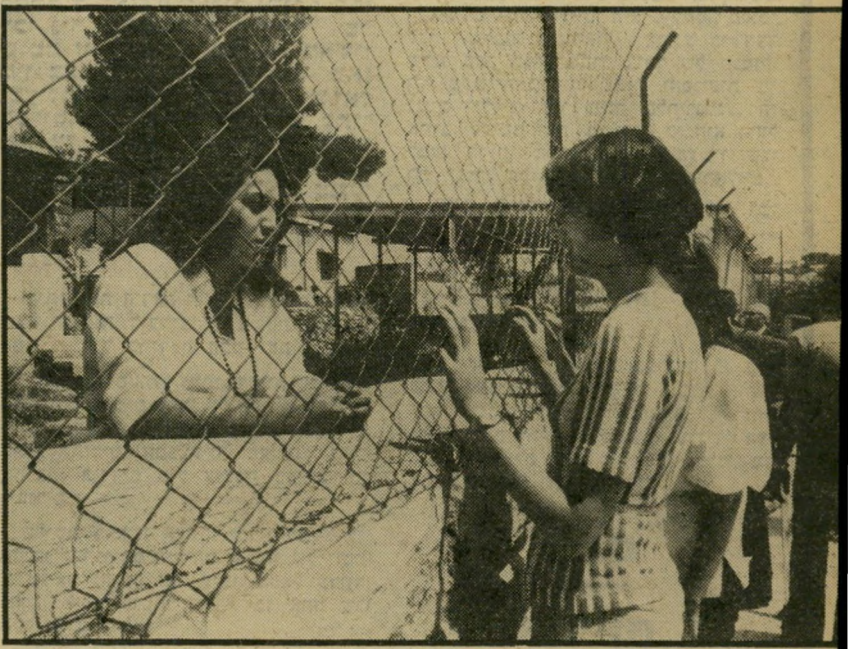
תו סתם!“ אמרה אמאל, סטודנטית יפה בת 19, תושבת רמאללה. „רציתי להר' גיע אותם, שיחזרו לכיתות, אבל הכעס היה גדול מדי. היו סטודנטים שדיברו בקול והתחילו לבכות אחרי-כך. צריכים להבין, אנחנו במצב קשה, מנסים להת' אפק כל הזמן, אבל לא תמיד אפשר.“

בירזית שוכנת כ-12 קילומטרים צפון-גית לרמאללה, מערבית לכביש-האורך החוצה את הגדה המערבית, בין רמאללה ושכם. המיכללה משרתת את הכפרים באזור. הנשיא הוא חנא נאצר, שגורש לירדן ב-1974. סגן-הנשיא, ד"ר גבי ברנקי, משמש כמנהל בפועל. הוא גבה-קומה, כבן 45, נערץ על-ידי תלמידיו, אשר בניגוד ליח' סם החברי אל יתר המורים אינם מעזים לגשת אליו ולשוחח עימו. הם מתבוננים בו מרחוק.

„פחדתי“

שמישהו ימות“

א חרי שיחות וזיכוחים רבים הת' חילו הסטודנטים להתקדם לעבר הכ' ביש הראשי. הרוחות התלהטו. חמייהמג החלו לשיר שירי-לאום פלסטיניים ולק' רוא, פלסטין מה נעטיה, בלארואח נפדיה!“ (את פלסטין לא ניתן, בנשמותינו נפדה אותה“). מקלטי-הרדיו כוונו לקול פלסטין בדמשק, והבחורים התחילו להקים מחסום לרוחב הכביש. רוב הסטודנטים ניסו להר' גיע את המתפרצים, אך ללא-הועיל.

עומדות שתי חברות ומשוחחות. שתיהן תלמידות בביר' זית. יום אחד קודם לכן נלקחה תעודת הזהוי של אחת מהן (משמאל) והיא נקראה לחקירה. „החיילים לקחו תעודות ללא כל סיבה.“ אמרה.

בפנים ובחוץ